

Arrest

nr. 82 943 van 13 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 27 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2012 tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 20 juni 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen nam op 20 oktober 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Tegen die beslissing diende verzoeker op 19 november 2011 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. De Raad weigerde op 24 januari 2012, bij arrest nr. 73.867, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Verzoeker kreeg op 6 februari 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.6. Verzoeker diende op 12 maart 2012 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Verzoeker legde een uittreksel uit het bevolkingsregister voor en een USB-stick met een videofragment waaruit blijkt dat verzoeker met de dood wordt bedreigd. Daarnaast legde hij een brief van zijn advocaat voor waarin zijn problemen beschreven worden en waarin verwezen wordt naar dit videofragment.

1.7. Verzoeker kreeg op 19 maart 2012 beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten K. A. N. L. (...)
geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Libanon
die een asielaanvraag heeft ingediend op 12/03/2012(2)*

Overwegende dat betrokkene op 20/06/2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 27/01/2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 12/03/2012 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een uittreksel uit het bevolkingsregister voorlegt. Overwegende dat dit document enkel een begin van bewijs is aangaande zijn herkomst en persoonsgegevens wat bovendien niet betwist wordt. Overwegende dat betrokkene verder nog een USB-stick voorlegt met een videofragment waaruit blijkt dat betrokkene met de dood bedreigd wordt. Betrokkene legt ook een brief van zijn advocaat voor waarin zijn problemen beschreven worden en waarin verwezen wordt naar dit videofragment. Overwegende dat betrokkene op geen enkele manier kan aantonen door wie, waar en wanneer deze opname gefilmd werd. Overwegende dat betrokkene ook niet kan aantonen door wie hij bedreigd wordt. Overwegende dat betrokkene bovendien tijdens de procedure van de vorige asielaanvraag melding maakte van het feit dat zowel zijn familie als hijzelf zouden bedreigd zijn door familie van het meisje waar hij een relatie mee zou gehad hebben. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en van de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe:

“Eerste onderdeel:

Geen afdoende motivering.

Manifeste appreciatiefout: schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna Wet Motivering Bestuurshandelingen) bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de

juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan. Verzoekers zullen aantonen dat de motivering niet afdoende is.

De enige reden die door de bestreden beslissing werd opgegeven is de volgende:

“Overwegende dat berokkenen op 20/06/2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 27/01/2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 12/03/2012 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een uittreksel uit het bevolkingsregister voorlegt. Overwegende dat dit document enkel een begin van bewijs is aangaande zijn herkomst en persoonsgegevens wat bovendien niet betwist wordt. Overwegende dat betrokkene verder nog een USB-stick voorlegt met een videofragment waaruit blijkt dat betrokkene met de dood bedreigd wordt. Betrokkene legt ook een brief van zijn advocaat voor waarin zijn problemen beschreven worden en waarin verwezen wordt naar dit videofragment. Overwegende dat betrokkene op geen enkele manier kan aantonen door wie, waar en wanneer deze opname gefilmd werd. Overwegende dat betrokkene ook niet kan aantonen door wie hij bedreigd wordt. Overwegende dat betrokkene bovendien tijdens de procedure van de vorige asielaanvraag melding maakte van het feit dat zowel zijn familie als hijzelf zouden bedreigd zijn door familie van het meisje waar hij een relatie mee zou gehad hebben. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

Deze opgegeven reden bevat geen enkele feitelijke overweging die ten grondslag ligt aan de bestreden beslissingen. De motivering is stereotiep en gestandaardiseerd.

Een afdoende motivering houdt immers in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen.

De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen invoeren. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

In casu is de motivering duidelijk niet afdoende.

De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De summier gegeven motivering in de beslissingen kan van toepassing zijn op iedere persoon die dergelijke beslissing krijgt. Nergens blijkt dat het specifiek op verzoeker van toepassing is.

Terwijl een afdoende motivering in de zin van artikel 62 Vreemdelingenwet en 3 Wet Motivering Bestuurshandeling, vereist dat er in de bestreden beslissingen rekening wordt gehouden met essentiële elementen, namelijk het feit dat het in casu om Christelijke Libanees gaat. Zoals hieronder uitgebreid zal worden besproken, houdt de bestreden beslissing echter helemaal geen rekening met de nationaliteit en godsdienst van verzoeker en met de problemen dat dit stelt in Libanon.

Tweede onderdeel:

Bewijselementen:

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de oorspronkelijke negatieve beslissing van het CGVS gemotiveerd is op grond van het feit dat verzoeker geen bewijs kon voorleggen van zijn relaas.

Zo werd aan verzoeker verweten dat hij maar één foto had van zijn vriendin, met wie hij slechts 9 maanden een relatie heeft gehad die ze voor iedereen verstoopt moesten houden (stuk 3).

Nadat hij zijn familie heeft ingelicht over zijn moeilijkheden in België, hetgeen hij tot nu toe niet had gedaan teneinde zijn ouders niet te verontrusten, melden zijn ouders hem dat hij absoluut niet kan terugkomen.

Verzoeker komt dan te weten dat de familie nog steeds actief wordt bedreigd en dat ze een CD hebben teruggevonden in de brievenbus. Deze CD bevat een videofragment in dewelke gemaskerde en gewapende mannen verzoeker uitschelden en met de dood bedreigen.

Daar waar de bestreden dus melding maakt van het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt, is er duidelijk sprake van een manifeste appreciatiefout.

Volgens de tegenpartij, kan verzoeker op geen enkele manier aantonen door wie, waar en wanneer deze opname gefilmd werd noch door wie hij bedreigd wordt.

Verzoeker werd hieromtrent echter niet ondervraagd.

Er werd aan verzoeker immers enkel gevraagd wie de gemaskerde mannen in de video zijn en wat deze mannen zeggen. Dit is in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel dat bepaald dat de beslissingen van het bestuur op zorgvuldige wijze dienen te worden voorbereid en te steunen op een correcte feitenvinding.

Er kon dus redelijkerwijze niet worden beslist dat verzoeker op geen enkele manier aantoonde door wie hij bedreigd wordt noch door wie, waar en wanneer deze opname gefilmd werd, terwijl de tegenpartij niet eens de moeite doet om hem hieromtrent te ondervragen.

Derde onderdeel:

Schending artikel 51/8 Vreemdelingenwet:

In de bestreden beslissing, zoals hierboven onder het tweede onderdeel werd uitgelegd, gaat de tegenpartij over tot een onderzoek van het nieuw element om te besluiten dat de eerste negatieve beslissing terecht werd genomen.

Hierdoor heeft de tegenpartij echter de grenzen van zijn appreciatiebevoegdheid duidelijk overschreden en artikel 51/8 Vreemdelingenwet geschonden.

De Raad van State heeft zich reeds uitgesproken over de omvang van de discretionaire bevoegdheid van de tegenpartij in het kader van artikel 51/8 Vreemdelingenwet:

« que telle ne saurait être la signification de l'article 51/8 précité; qui 1 sensuit que cette disposition attribue au Ministre ou ô son délégué un pouvoir d'appréciation qui se limite i lexamen du caractère nouveau des éléments invoqués; qui! lui appartient de déterminer si les éléments présentés comme étant nouveaux ont trait â des faits ou i des situations qui se sont produits après Ja dernière phase de Ja procédure précédente ou apportent une preuve nouvelle dune situation antérieure et de vérifier si Pétranger n'était pas en mesure de fournir ces éléments ci lappui de sa demo nde dasile précédente;»

Vrije vertaling:

“dat dit niet de betekenis van artikel 51/8 kan zijn; hieruit volgt dat deze bepaling aan de Minister of zijn afgevaardigde een discretionaire bevoegdheid wordt toegekend die zich beperkt is tot het onderzoek van het nieuw karakter van de aangehaalde elementen; dat het tot zijn bevoegdheid behoort om na te gaan of de aangehaalde elementen betrekking hebben op feiten die zich na de laatste fase van de vorige procedure hebben voorgedaan of een nieuw bewijs aanbrengen van een situatie die zich hiervoor heeft gedaan en om na te gaan of de vreemdeling in de onmogelijkheid was om deze elementen aan te voeren in het kader van zijn vorige asielaanvraag.”

De tegenpartij heeft echter geenszins onderzocht in hoeverre het videofragment een nieuw element vormt terwijl dit net de bedoeling is van artikel 51/8 Vreemdelingenwet.

Zij heeft zich bovendien ingelaten met een onderzoek naar de inhoud van het nieuw element en naar de pertinentie hiervan in het kader van de definitie van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen een machtsoverschrijding uitmaakt en erop wijst dat de tegenpartij niet twijfelt aan het nieuw karakter van het videofragment.

De nieuwe asielaanvraag van verzoeker is een nieuw element in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet aangezien het betrekking heeft op feiten die zich na de laatste fase van de vorige asielpcedure hebben voorgedaan. (...).”

2.3. In een enig middel werpt verzoeker een schending op van artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.4. Samenvattend stelt verzoeker in een eerste onderdeel van het middel dat de motivering stereotiep en gestandaardiseerd is. Hij meent dat de beslissing geen rekening heeft gehouden met zijn nationaliteit en godsdienst en met de problemen dat dit stelt in Libanon. In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen op 20 oktober 2011 oordeelde dat hij geen bewijs kon voorleggen van zijn relaas. Hij stelt dat hem toen verweten werd dat hij maar één foto had van zijn vriendin met wie hij slechts 9 maanden een relatie heeft gehad die ze voor iedereen verstopt moesten houden. Hij voegt toe dat zijn ouders hem gemeld hebben dat hij absoluut niet kon terugkomen naar zijn land van herkomst. In een derde onderdeel meent verzoeker dat de verwerende partij zijn appreciatiebevoegdheid duidelijk heeft overschreden. Verzoeker meent dat verwerende partij, bij de beoordeling aangaande het videofragment, zich heeft ingelaten met een onderzoek naar de inhoud van het nieuwe element.

2.5. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

2.6. In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten K. A. N. L. (...)

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Libanon

die een asielaanvraag heeft ingediend op 12/03/2012(2)

Overwegende dat betrokkene op 20/06/2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 27/01/2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 12/03/2012 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een uittreksel uit het bevolkingsregister voorlegt. Overwegende dat dit document enkel een begin van bewijs is aangaande zijn herkomst en persoonsgegevens wat bovendien niet betwist wordt. Overwegende dat betrokkene verder nog een USB-stick voorlegt met een videofragment waaruit blijkt dat betrokkene met de dood bedreigd wordt. Betrokkene legt ook een brief van zijn advocaat voor waarin zijn problemen beschreven worden en waarin verwezen wordt naar dit videofragment. Overwegende dat betrokkene op geen enkele manier kan aantonen door wie, waar en wanneer deze opname gefilmd werd. Overwegende dat betrokkene ook niet kan aantonen door wie hij bedreigd wordt. Overwegende dat betrokkene bovendien tijdens de procedure van de vorige asielaanvraag melding maakte van het feit dat zowel zijn familie als hijzelf zouden bedreigd zijn door familie van het meisje waar hij een relatie mee zou gehad hebben. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2.7. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.8. Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletore aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006 nr. 160.589).

2.9. Waar verzoeker meent dat *"de motivering stereotiep en gestandaardiseerd is"*, dient er op gewezen te worden dat de motivering, de redenen zoals deze weergegeven staan in de bestreden beslissing, wel degelijk meerdere elementen bevat die op verzoeker zijn persoonlijke situatie wijzen. Zo staan er in de motieven enkele data vermeld waarop verzoeker beslissingen van het bestuur kreeg en wordt er veelvuldig gesproken over het element dat verzoeker wenste aan te brengen als zijnde een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, met name het videofragment op de USB-

stick. Zodoende ligt er in deze geenszins een gestandaardiseerde noch stereotype beslissing voor. Bovendien geldt dat met de loutere vermelding dat de bestreden beslissing een stereotiepe of gestandaardiseerde motivering bevat geen schending van de formele motiveringswet wordt aangetoond. De formele motiveringswet vereist overigens evenmin dat een beslissing de motieven van de motieven vermeldt (RvS 22 november 2004, nr. 137.413).

2.10. Een schending van 62 van de vreemdelingenwet of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wordt niet aangetoond.

2.11. Aangaande de vermeende schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet stelt de Raad vooreerst vast dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet *in casu* van toepassing is daar het gaat om een tweede asielaanvraag.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

2.12. De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.13. In het verhoorverslag van 19 maart 2012 verklaarde verzoeker, op de vraag welke de nieuwe elementen zijn die hij wenst aan te brengen voor zijn nieuwe aanvraag, het volgende:

"Ik leg mijn attest van persoonlijke inschrijving voor; uittreksel uit het bevolkingsregister. Ter info: op de bijlage staat ik (...)

Mijn ik is in Libanon gestolen. Ik heb een aangifte gedaan te Libanon (Schwaefat) ongeveer 2 jaar voor mijn vertrek. Ik heb een duplicaat van mij ik aangevraagd maar nog steeds niet ontvangen. Ik mijn rijbewijs in Libanon achtergelaten. Mijn pp is vervallen. Ik leg een brief voor van mijn advocaat Meester Hind Riad van 09-03-2012. In deze brief legt mijn advocaat mijn probleem uit. Ik heb dit allemaal verteld tijdens mijn 1 AA. Ik leg een stick voor om mijn probleem te bewijzen. Met de stick wil ik aantonen dat mijn leven in gevaar is. Mijn broer K.(...) heeft het videofragment doorgestuurd via computer ongeveer 3tal weken geleden; Op het videofragment kan je zien dat gemaskerde mannen en een bedreiging naar mij uiten. Ik word door hen bedreigd met de dood. Ik had problemen omwille van een liefdesrelatie met N. A.-H. H. (...). De naam van haar familie wordt vermeld in de boodschap. Het gaat hier over erwraak. Ik vraag bescherming. Ik heb een negatieve beslissing gekregen en een bevel om het grondgebied te verlaten; Ik kan niet terug naar Libanon. Als ik terugkeer zal ik vermoord worden."

2.14. De beslissing gaat wel degelijk in op alle door verzoeker aangehaalde elementen en verklaringen. Het bestuur oordeelde in haar bestreden beslissing dienaangaande als volgt:

“Een uittreksel uit het bevolkingsregister: dit document is enkel een begin van bewijs aangaande zijn herkomst en persoonsgegevens wat bovendien niet betwist wordt

de USB-stick met een videofragment waaruit blijkt dat betrokkene met de dood bedreigd wordt en een brief van zijn advocaat waarin zijn problemen beschreven worden en waarin verwezen wordt naar dit videofragment: verzoeker kon niet aantonen door wie, waar en wanneer deze opname gefilmd werd en kon evenmin aantonen door wie hij bedreigd werd.

Verzoeker verklaarde tijdens de vorige asielaanvraag dat zowel zijn familie als hijzelf zouden bedreigd zijn door familie van het meisje waar hij een relatie mee zou gehad hebben. Op basis van de hierboven aangehaalde overwegingen werd geconcludeerd dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure.”

2.15. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek, een onderzoek ten gronde, te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld. (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *“ernstige aanwijzing”* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6., alsook in die zin: RvS 27 november 2002, nr. 113.002).

2.16. In die optiek is de bevoegdheid van het bestuur begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Door de relevantie van het voorgelegde stuk *‘prima facie’* te onderzoeken, maakt het bestuur zich geenszins schuldig aan een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

2.17. *In casu* werd geenszins een inhoudelijk onderzoek gevoerd naar het door verzoeker bijgebrachte videofragment, doch wel werd gekeken naar de relevantie en de bewijswaarde van dit element. Het bestuur trad haar bevoegdheid derhalve geenszins te buiten door vast te stellen dat verzoeker niet in staat was aan te tonen door wie, waar en wanneer de opname gefilmd werd en door wie hij precies bedreigd werd. Verzoeker betwist dit niet. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk dat het videofragment, dat zich bevond op de USB-stick, niet aanvaard wordt als ‘nieuw element’.

2.18. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, heeft het bestuur zijn onderzoek *in casu* beperkt tot een beoordeling over de vraag of de afgelegde verklaring en aangebrachte documenten kunnen worden beschouwd als nieuwe gegevens met betrekking *“tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”*.

2.19. Waar verzoeker stelt dat er geen rekening werd gehouden met zijn nationaliteit en godsdienst en met de problemen dat dit stelt in Libanon, blijkt uit zijn verklaringen van 19 maart 2012 niet dat hieromtrent een nieuw element werd vermeld. Dienaangaande hoeft dan ook niet gemotiveerd te worden. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen op 20 oktober 2011, hetgeen overigens bevestigd werd door deze Raad op 24 januari 2012, bij arrest nr. 73.867, reeds oordeelde dat verzoekers asielrelaas m.b.t. de problemen die hij kende omwille van zijn vriendin omdat hij christen was en zij van sjiitische afkomst, onvoldoende aannemelijk was. De bestreden beslissing is ingegaan op alle elementen die door verzoeker werden aangehaald op 19 maart 2012.

2.20. Verzoeker kan geenszins gevolgd worden in zijn bewering als zouden zijn elementen beschouwd dienen te worden als nieuwe elementen, daar het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en

staatlozen hem op 20 oktober 2011 verweet dat hij slechts één foto kon bijbrengen van het meisje waarmee hij een relatie had. Immers, de gegevens die verzoeker aanbracht bij zijn tweede asielaanvraag werden onderzocht in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, waarbij werd nagegaan of deze als nieuw element beschouwd kunnen worden. Supra is reeds gebleken dat het videofragment op kennelijk redelijke wijze niet als nieuw element werd beschouwd in het licht van de relevantie en de bewijswaarde (RvS 27 november 2002, nr. 113.002). Het feit dat het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen zou hebben opgemerkt dat verzoeker zijn relaas niet afdoende kon staven, doet hieraan geen afbreuk. Een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

2.21. Wat betreft de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur geldt dat dit beginsel aan het bestuur de verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

2.22. Verzoeker betoogt in zijn enig middel hieromtrent als volgt:

“Volgens de tegenpartij, kan verzoeker op geen enkele manier aantonen door wie, waar en wanneer deze opname gefilmd werd noch door wie hij bedreigd wordt. Verzoeker werd hieromtrent echter niet ondervraagd. Er werd aan verzoeker immers enkel gevraagd wie de gemaskerde mannen in de video zijn en wat deze mannen zeggen. Dit is in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel dat bepaald dat de beslissingen van het bestuur op zorgvuldige wijze dienen te worden voorbereid en te stoeien op een correcte feitenvinding. Er kon dus redelijkerwijze niet worden beslist dat verzoeker op geen enkele manier aantoonde door wie hij bedreigd wordt noch door wie, waar en wanneer deze opname gefilmd werd, terwijl de tegenpartij niet eens de moeite doet om hem hieromtrent te ondervragen.”

2.23. Verzoeker heeft de kans gehad om de toelichting die hij wenste te verschaffen bij het ‘nieuwe element’ in diens tweede asielaanvraag, te verschaffen. Uit het gehoorverslag van 19 maart 2012 blijkt dat verzoeker gehoord werd aangaande de tweede asielaanvraag. Er werd toen tevens aan verzoeker gevraagd *“wie de gemaskerde mannen in de video zijn en wat deze mannen zeggen?”*. Verzoeker heeft dus zeker de kans gehad alle mondelinge of schriftelijke opmerkingen te laten noteren door het bestuur en dit tevens zelf of door zijn advocaat te laten verifiëren alvorens zijn verklaring te ondertekenen. Er weze aan herinnerd dat de ‘bewijslast’ in asielzaken wel degelijk bij verzoeker ligt.

2.24. Het zorgvuldigheidsbeginsel gebiedt het bestuur haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit al het voorgaande blijkt dat de feiten op een correcte wijze beoordeeld werden door het bestuur en dat de beslissing genomen werd met de nodige zorg. Een en ander blijkt uit de vaststelling dat verzoeker op 19 maart 2012 de kans heeft gekregen zijn ‘nieuw element’ toe te lichten en dat de bespreking van alle punten van dit element, uitgebreid en geïndividualiseerd, terug te vinden is in de motieven van de bestreden beslissing. Het gegeven dat het bestuur de relevantie en bewijswaarde van het nieuwe, voorgelegde stuk *‘prima facie’* onderzoekt, zoals supra uitgebreid besproken, maakt niet dat het bestuur zich bezondigt aan een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, noch aan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC